

Jövevény voltam, és befogadtatok. ([Mt 25,35](#))

Jézus egyik példázatában mondja ezt a mondatot. A példázatban Isten előtt állnak az emberek, aki eldönti, hogy jobbra vagy balra álljanak-e neki, vagyis megítéli a tetteiket, életüket. És az választóvonal nem az lesz, hogy mennyire voltak vallásosak, mennyire vettek részt a vallási eseményeken, hanem hogy mennyire voltak emberségesek: segítettek-e a gyengéknek, felemelték-e az elesettet, meglátogatták-e a börtönben ülőket vagy betegágyon fekvőket. Az emberek nem értik, hogy van ez, és ekkor mondja Isten: jövevény voltam és befogadtatok.

Mert abban a jövevényben, a segítségre szorulóban maga Isten jelent meg nekik. Nem kell keresni az Istent, nem kell azt kérdezni, mit kell tennem érte. Inkább nézzünk szét magunk körül! Biztosan van valaki, akinek segítségre, egy jó szóra, egy kézbe adott kenyérre van szüksége. Nem kell nagy dolgokra gondolni.

És ha ezt megtesszük, megadjuk a másoknak, amire szüksége van, nem is biztos, hogy tudjuk, ezt az Istennel tesszük meg. Ezt a példázatbéli emberek is csak utólag tudták meg, épp ezért csodálkoznak: mikor segítettünk mi neked? Isten válasza ez: észre sem vettétek, de amikor egy rászorulónak segítettetek, valójában engem szolgáltatok.

Ne azért segítsünk a magunk módján, mert azzal Istennek szolgálunk. Szinte nem is kell erről tudnunk. De utólag rácsodálkozhatunk: jé, amit embertársaimért tettem, azzal valójában Istent dicsőítettem! Ámen.